

Warszawa, dnia 19 lutego 2009 r.

RZECZPOSPOLITA POLSKA
MINISTER FINANSÓW
PR/0310/250/AWA/09/1197BMI9

Pan
Krzysztof Kwiatkowski
Przewodniczący
Komisji Ustawodawczej
Senatu Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Przewodniczący,

W nawiązaniu do przekazanego przy piśmie z dnia 2 lutego 2009r., nr BPS/KU-034/154/09 projektu ustawy o zmianie ustawy w zakresie uwierzytelniania dokumentów, uprzejmie informuję, że projekt budzi następujące wątpliwości:

1. W art. 1 pkt 2 projektu ustawy w dodawanym art. 76a § 1 występuje pojęcie „organ” oraz „organ administracji publicznej”. Występowanie różnych terminów może rodzić problemy przy interpretacji projektowanego przepisu.-

W art. 76a § 1 w zdaniu drugim należy rozważyć zasadność wprowadzenia możliwości występowania przez organ o dostarczenie oryginału dokumentu. W przypadku dokumentów o szczególnej wadze lub narażonych na uszkodzenie w trakcie transportu (np. dokumenty archiwalne), obligatoryjne wysyłanie oryginału będącego w posiadaniu organu administracji wydaje się nieuzasadnionym narażaniem istotnych dowodów na zniszczenie lub zaginięcie. Należy zwrócić uwagę również na fakt, że w uzasadnieniu projektodawca posłużył się fragmentem orzeczenia NSA z dnia 21 września 1999 r. II SA 7375/98 LEK nr 40052, który nie stanowi potwierdzenia tezy, że dokumentem w rozumieniu Kpa jest jedynie oryginał. W znanej praktyce obrotu prawnego całkowicie wyjątkowe są sytuacje, kiedy odpis dokumentu poświadczony przez organ administracji jest kwestionowany przed jakimkolwiek organem jako niewiarygodny. Dla takich wyjątkowych przypadków właściwą procedurą weryfikacji jest raczej zapoznanie się z oryginałem w siedzibie organu, niż przesyłanie oryginału pocztą.

W art. 76a § 1 w nawiązaniu do § 4, proponuje się sformułowanie „uzna za konieczne” zastąpić sformułowaniem „uzasadnione [szczególnymi] okolicznościami sprawy”.

W wyniku analizy porównawczej art. 76a § 1 i § 3 należy zauważyć, że odpis dokumentu potwierdzony za zgodność z oryginałem przez notariusza albo występującego w sprawie pełnomocnika strony w osobie adwokata, radcy prawnego lub rzecznika patentowego ma moc większą, a przynajmniej inaczey opisaną niż odpis lub wyciąg uwierzytelniony w trybie art. 76a § 1, a więc przez organ posiadający oryginał dokumentu. Takie rozróżnienie

wprowadza różne kategorie mocy dowodowej odpisów o niejasnym znaczeniu prawnym. Wydaje się też przyznawać odpisom poświadczonym przez organy administracji mniejszą wiarygodność, niż odpisom poświadczonym przez podmioty określone w § 2 (adwokat, radca prawny, notariusz, rzecznik patentowy).

W art. 76a w § 2 proponuje się rozszerzyć katalog osób uprawnionych do poświadczania odpisów dokumentów o doradcę podatkowego. Ze względu na przyznane doradcy podatkowemu przez unormowania ustawy z dnia 5 lipca 1996 r. o doradztwie podatkowym (Dz.U. z 2008 r. Nr 73 poz. 443, z późn. zm.) prawa do występowania w charakterze pełnomocnika w postępowaniu przed organami administracji publicznej w sprawach obowiązków podatkowych (art. 41 ust. 1 ww. ustawy), zasadne jest umożliwienie doradcy podatkowemu uwierzytelnienia udzielonego mu pełnomocnictwa w wymienionym zakresie, a co z tym się wiąże wyraźne wskazanie w przepisach regulujących postępowanie przed organami administracji publicznej prawa doradcy podatkowego do uwierzytelnienia udzielonego mu pełnomocnictwa. Warto byłoby rozważyć uzyskanie opinii o przedmiotowym projekcie Krajowej Rady Doradców Podatkowych.

2. W art. 6 projektu ustawy wątpliwości budzi odesłanie w projektowanym art. 194a § 1 do organu, o którym mowa w art. 194 § 1 i 2 Ordynacji podatkowej. Art. 194 § 1 i 2 nie definiuje pojęcia organu, lecz określa moc dowodową dokumentu urzędowego.

Podobne odesłanie do art. 194 § 1 i 2 Ordynacji podatkowej zawiera projektowany art. 8 nadający nowe brzmienie art. 48 § 2 ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Kopia a/a

2 *perodellu*
Z upoważnienia Ministra Finansów
PODSEKRETARZ STANU
[Signature]
prof. dr hab. Elżbieta Chojna-Duch